

๗

การตรัสรู้ธรรม ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ (๐๙.๓๐ น.)

ปรบกาย

เมื่อเราได้สวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ต่อจากนี้ไปตั้งใจให้แน่วแน่ มุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานกันทุกๆ
คนนะ

ให้หนึ่งขัณฐสมาธิ โดยเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย
ให้นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตัก
พอสบายๆ

หลับตาของเราเบาๆ ค่อนลูก พอสบายๆ คล้ายๆ กับตอนที่
เราใกล้จะหลับ อย่าไปบีบเปลือกตา อย่ากดลูกนัยน์ตา

ปรับใจ

ทำใจของเราให้เบิกบาน แซ่มซีน ให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม ให้ปลด ปล่อย วาง ทำใจให้ว่างๆ

แล้วก็มาสมมติว่า ภายในร่างกายของเราปราศจากอวัยวะ ไม่มีปอด ตับ ม้าม ไต หัวใจ เป็นต้น ให้เป็นที่โล่งๆ ว่างๆ เป็น ปล่อง เป็นช่อง เป็นโพรงกลวงภายใน คล้ายๆ ท่อแก้ว ท่อเพชรใสๆ

พระรัตนตรัยที่ฟังที่แท้จริง

วันนี้เรามาประชุมพร้อมกันเพื่อที่จะทำกิจอันยิ่งใหญ่ ซึ่งมีความสำคัญต่อชีวิตของเราเป็นอย่างยิ่ง คือกิจในการที่จะแสวงหา พระรัตนตรัยในตัวของเรา ซึ่งเป็นที่ฟังที่ระลึกอันสูงสุด สิ่งอื่นไม่ใช่ที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริง มีพระรัตนตรัยนี้แหละเป็นที่ฟังที่ระลึก คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ๓ อย่างนี้เท่านั้นเป็นที่ฟังที่ทำให้เราเข้าถึงความสุขที่แท้จริง เข้าถึงความบริสุทธิ์ภายใน มีปัญญาอันบริสุทธิ์ ทำให้เราารู้แจ้งเห็นจริงในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต และพระรัตนตรัยนี้ยังเป็นที่ฟังให้เราพ้นภัยในอบาย และภัยในวัฏสงสาร

พุทธรัตนะ คือ พระธรรมกายในตัว

ธรรมรัตนะ คือ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย

สังฆรัตนะ คือ พระธรรมกายละเอียดที่อยู่ในกลางธรรมรัตนะ
ธรรมรัตนะก็อยู่ในกลางพุทธรัตนะ

ทั้งสามอย่างนี้จะแยกจากกันไม่ได้ อยู่ภายในตัวของเรานี่แหละ เข้าถึงท่านได้เมื่อไร ความสุขที่แท้จริงจะพรุ้งพรุ้งออกมาเลย เป็นความสุขที่พูดไม่ออก บอกไม่ถูก เพราะว่าแตกต่างจากความสุขที่เราเคยเจอ ไม่ว่าจะเป็นความสุขที่เกิดจากอะไรก็ตามที่เราได้เห็น ได้ยิน ได้ดมกลิ่น ได้ลิ้มรส ถูกต้องสัมผัส และได้นึกคิด สู้ความสุขที่เข้าถึงรัตนะทั้งสามนี้ไม่ได้เลย นี่เป็นกิจที่เราจะต้องทำนะ เป็นงานที่แท้จริงของเรา คือ งานหยุดงานนิ่งที่เข้าถึงพระรัตนตรัย

วิธีเข้าถึงที่พึงภายใน

วิธีที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว พระเดชพระคุณหลวงปู่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย ท่านสั่งสอนเอาไว้ว่า จะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวนั้น ต้องหยุดใจของเราให้ได้ ใจที่แวบไปแวบมาคิดไปในเรื่องราวต่างๆ นั้น นำกลับมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ซึ่งมีทางเดินของใจทั้งหมด ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ อยู่ที่ปากช่องจมูก ท่านหญิงอยู่ข้างซ้าย ท่านชายอยู่ข้างขวา

ฐานที่ ๒ อยู่ที่เพลตา ที่หัวตาตรงน้ำตาไหล ท่านหญิงอยู่ข้างซ้าย ท่านชายอยู่ข้างขวา

ฐานที่ ๓ อยู่กึ่งกลางกั๊กศิระะ ในระดับเดียวกับหัวตาของเรา

ฐานที่ ๔ อยู่ทีเพดานปาก ช่องปากที่อาหารสำลัก

ฐานที่ ๕ อยู่ที่ปากช่องคอ เหนือลูกกระเดือก

ฐานที่ ๖ อยู่ในท้องของเรา ในระดับเดียวกับสะดือ โดยสมมติว่า เราหยิบเส้นด้ายขึ้นมา ๒ เส้น นำมาซึ่งให้ตึงจากสะดือทะลุไปด้านหลังเส้นหนึ่ง จากด้านขวาทะลุไปด้านซ้ายอีกเส้นหนึ่ง ให้เส้นด้ายทั้งสองตัดกันเป็นกากบาท จุดตัดจะเล็กเท่ากับปลายเข็ม ตรงนี้แหละเรียกว่า ศูนย์กลางกายฐานที่ ๖ ถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์หยาบ ไสบริสุทธ์ โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่

ธรรมดวงนี้สำคัญมาก ถ้าเราไม่มีธรรมดวงนี้ เรามาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ ธรรมดวงนี้ ถ้าฟ่องใส ไม่เศร้าหมอง ชีวิตก็รุ่งเรือง ถ้าหากว่าเศร้าหมอง ไม่ฟ่องใส ชีวิตก็ร่วงโรย ถ้าธรรมดวงนี้ดับ ชีวิตของเราก็จะดับไปด้วย

ดวงธรรมนี้สำคัญนะ และเป็นเครื่องยืนยันว่า ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจัง สม่ำเสมอ ถูกหลักวิชาแล้วละก็ จะต้องเข้าถึงธรรมกันอย่างแน่นอน เพราะธรรมดวงนี้มีอยู่ทุกๆ คน มีอยู่ในกลางกายของเรานี้แหละ ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนา ทุกเผ่าพันธุ์ มีธรรมดวงนี้ทุกคน ไม่มีเว้นเลย

ฐานที่ ๗ อยู่เหนือจากฐานที่ ๖ ขึ้นไป ๒ นิ้วมือ โดยสมมติว่า เราเอานิ้วชี้กับนิ้วกลางมาวางซ้อนกัน แล้วนำไปทาบตรงจุดตัดของเส้นด้ายทั้งสอง สูงขึ้นมา ๒ นิ้วมือ ตรงนี้เรียกว่าฐานที่ ๗ จำง่าย ๆ ว่าอยู่ในกลางท้องในระดับที่เหนือจากฐานที่ ๖ ขึ้นมา ๒ นิ้วมือ หรือเหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ อยู่กลางกาย

ทุกฐานนั้นสำคัญมาก เป็นทางไปเกิดมาเกิดของสัตว์โลก และตัวเราด้วย แต่ฐานที่ ๗ สำคัญที่สุด เพราะเป็นที่เกิด ที่ดับ ที่หลับ ที่ตื่น และที่สำคัญก็คือ เป็นที่สิงสถิตของพระรัตนตรัยคือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ

ทำไมต้องนิกนิมิต

วิธีที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยนั้น เราจะต้องเอาใจของเรา มาหยุดมานิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ถ้าเรามีความมั่นใจว่า เราจะหยุดตรงนี้ได้ ใจไม่ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น เราก็ไม่จำเป็นจะต้องไปนึกถึงภาพอะไรให้มาเป็นที่ยึดที่เกาะของใจเรา แต่ถ้าหากเราไม่มั่นใจหรือยังไม่แน่ใจ ท่านให้กำหนดนิมิตขึ้นมาให้เป็นที่ยึดที่เกาะของใจเราที่ฐานที่ ๗ ตรงนี้

ซึ่งได้แนะนำกันมาอย่างต่อเนื่องว่า ให้จำภาพองค์พระที่นั่ง เจริญสมาธิภาวนาอยู่ในกลางดวงแก้ว ซึ่งปรากฏอยู่บนจอทีวี ให้จำภาพนั้นเอาไว้ให้ได้ และน้อมมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นบริกรรมนิมิต ที่ยึด ที่เกาะของใจเรา

แต่บริกรรมนิมิตที่เป็นองค์พระนี้ ยังไม่ใช่พระรัตนตรัย
ภายในตัวจริง เป็นแค่บริกรรมนิมิตที่ยึดที่เกาะของใจ เพื่อให้
ใจหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จะได้ไม่แวบไปในสิ่งที่เรา
คุ้นเคย ในเรื่องคน สัตว์ สิ่งของ การทำมาหากิน การครองเรือน
การศึกษาเล่าเรียน อะไรต่างๆ เหล่านั้น

ใจจะแวบไปอย่างนั้น เพราะมันคุ้นเคย การที่ใจแวบออก
จากฐานที่ ๗ ตรงนี้ จะทำให้เราไม่เจอพระรัตนตรัย จะห่างไกล
พระรัตนตรัย เมื่อห่างไกลพระรัตนตรัยก็เท่ากับว่าห่างไกลจาก
แหล่งแห่งความสุขที่แท้จริง ห่างไกลจากแหล่งแห่งความบริสุทธิ์
ห่างไกลจากแหล่งแห่งความรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรม
ทั้งปวง ในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต ห่างไกลจากที่พึ่งที่
ระลึกที่แท้จริง

ใจจะแวบออกไปทางตา ทางหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ออกไป
หมดทุกทิศทุกทาง ตามทวารต่างๆ เห็นอะไรเราก็มองไปตรงนั้น
ได้ยินอะไรก็แวบไปในเสียงนั้น ได้กลิ่นก็แวบไปทางกลิ่น ได้ลิ้ม
รสก็แวบไปทางรสสัมผัส หรือนึกคิดฟุ้งฝันอะไรก็แล้วแต่ มันก็
แวบก้นไปทางรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ พอแวบไป
อย่างนั้น ใจก็ห่างจากพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นทุกสิ่งของชีวิต และ
ท่านก็ลึงสติดอยู่ที่ฐานที่ ๗

เพราะฉะนั้น หลักมีอยู่ว่า เราจะต้องค่อยๆ ดึงใจออกมาจาก
สิ่งที่คุ้นเคย มาหยุดมานิ่งอยู่ภายในด้วยการนึกถึงบริกรรมนิมิต
ดังกล่าว ซึ่งบางท่านถนัดเป็นดวงแก้ว บางท่านถนัดเป็นองค์พระ

บางท่านถนัดอะไรที่นอกเหนือจากนี้ เช่น ภาพพระเดชพระคุณ หลวงปู่ คุณยายอาจารย์ฯ เป็นต้น แต่ตอนนี้เรามีภาพที่ปรากฏบนจอเป็นภาพท็อบวิว (top view) องค์พระกลางดวงแก้ว เราจำภาพนี้ให้ติดตาติดใจ น้อมอยู่ภายในกลางตัวของเรารอเรื่อย ๆ แล้วเราจะเป็นมนุษย์มหัศจรรย์

เมื่อเราจำภาพองค์พระในกลางดวงแก้วได้ ที่ท่านนั่งเจริญสมาธิภาวนาหันหน้าออกไปทางเดียวกับเรา ลักษณะเหมือนเรามองท็อบวิวจากด้านบนลงไปด้านล่าง เห็นปลายเกตุดอกบัวตูมที่ตั้งอยู่บนจอมกระหม่อมที่ใสๆ เป็นเพชร แล้วก็ตั้งอยู่บนพระเศียร ซึ่งมีเส้นพระศกหรือเส้นผมขององค์พระขดเวียนเป็นทักษิณาวรรต หมุนขวาตามเข็มนาฬิกา และตั้งอยู่บนบ่าทั้งสองมีแขนทอดไปข้างหน้า มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย วางไว้บนหน้าตักขององค์พระที่ใสเป็นแก้วเป็นเพชร ขาขวาทับขาซ้าย เหมือนอย่างที่เราแนะนำให้เรานั่งในท่านั่งที่ถูกต่อนั้น เราก็จำไว้ให้ดี

ส่วนขนาดก็แล้วแต่เรา เราถนัดขนาดไหนเราก็เอาอย่างนั้น เล็กก็ได้ ปานกลางก็ได้ ใหญ่ก็ได้ ให้พอดีๆ กับที่ใจเราปรารถนา แล้วเราก็เอาใจมาหยุดนิ่งๆ คือ มาอยู่กับองค์พระกลางดวงแก้ว ภาพนี้อย่าให้คลาดจากใจเลย ถ้าจำไม่ได้เราก็ลืมตามาดูภาพที่ปรากฏบนจอ จำได้แล้วเราก็อหลับตานึกไปเรื่อยๆ นึกอย่างสบายๆ ให้ต่อเนื่องกันไป อย่าให้เพลอ

ภาพองค์พระกลางดวงแก้วที่อปวิ (top view)

นึกได้ก็เห็นได้

นึกได้เดี๋ยวก็เห็นได้ แต่ต้องค่อยๆ นึกนะ **นึกเป็นต้นทางของการเห็นได้** คือ เราจำภาพให้ดี จำให้ติดตาติดใจ ใหม่ๆ มันก็รัวๆ รางๆ อย่างนั้นไปก่อน ซึ่งเราต้องใจเย็นๆ อย่าไปฮึดฮัด เร่งร้อน ไปบีบ ไปเค้น ไปบังคับ เพื่อให้ใจสงบ เพื่อเค้นให้เห็นภาพ ไม่ใช่ะ ผิดวิธี ใช้ระบบความจำเอา จำได้แค่ไหน เอาแค่นั้นไปก่อน

จำได้ตรงไหนก็เอาตรงนั้นไปก่อน สมมติว่า เราจำได้แค่ เกตุดอกบัวตูมของท่านที่ป้อมๆ เหมือนกับดอกบัวสัตตบงกช ส่วนอื่นเรานึกไม่ออกเลย เราก็จำภาพตรงนี้เอาไว้ แล้วก็มองไปเรื่อยๆ อย่างสบายๆ อย่าเพลอนะ เดี่ยวพอถูกส่วนเข้า ใจหยุดนิ่ง ก็จะเห็นไปทั้งองค์เอง

ถ้าจำได้แค่พระเศียร ก็เห็นพระเศียรทั้งหมดเลย เห็นเกตุดอกบัวตูม เห็นจอมกระหม่อม เห็นพระเศียร แต่องค์ท่านไม่เห็น เราก็มองไปเท่าที่มีให้เห็น ดูไปเรื่อยๆ สบายๆ พอกำลังเพลินๆ ถูกส่วนเข้า เดี่ยววูบเห็นทั้งองค์เอง

หรืออาจจะเห็นส่วนมือของท่านที่วางซ้อนกันบนหน้าตัก ส่วนอื่นมองไม่เห็น ก็ในทำนองเดียวกัน เราก็ดูกันไปเรื่อยๆ ไม่ต้องกวาดสายตา ดูไปให้ทั่ว ดูเท่าที่มีให้ดูนะลูกนะ จำให้ดีนะ จะได้ทำได้ทำเป็น เดี่ยวจะเห็นไปทั้งองค์เลย

เห็นหัวเขา เราก็ดูแค่หัวเขา อย่าไปรำคาญว่า เอ๊ะ ทำไมไม่เห็นหัวเขา ทำไมไม่เห็นทั้งองค์ เอ๊ะ ถูกหรือเปล่านะ กลัวจะผิดหลักวิชา ไม่ผิดหรอก มีให้ดูแค่ไหนก็ดูกันไปแค่นั้นละลูกนะ

บริกรรมภาวนา

เราจะประคองใจด้วยคำภาวนาสัมมาอะระหังไปด้วยก็ได้ ภาวนาไป ประคองใจไป ใจจะได้ไม่ฟุ้งไปคิดเรื่องอื่น มีแต่องค์พระอยู่ในใจ คล้ายๆ เราเกิดมาไม่เคยเจออะไรมาก่อนเลย เจอแต่องค์พระ และเสียงที่เคยได้ยินก็มีแต่เสียงสัมมาอะระหัง ได้ยินมาตั้งแต่เกิด เป็นเสียงดีเสียงเดียว

ภาวนาไปโดยไม่ต้องใช้กำลัง ถ้าใช้กำลังเขาเรียกว่าท่อง ถ้าภาวนาจะเป็นเสียงที่ละเอียดอ่อน เป็นสำนึกลึกๆ เหมือนเสียงบทสวดมนต์ที่เราคุ้นเคย หรือเสียงเพลงที่เราคุ้น ดังออกมาจากในกลางองค์พระ ในกลางท้อง เราก็เพลिनทีเดียว ตาภายในก็จำภาพที่มีให้เราดู มีแค่ไหนก็ดูไปแค่นั้น แลก็มีเสียงประคองใจสัมมาอะระหังไปเรื่อยๆ

เราจะภาวนาไปเรื่อยๆ จนกว่าจะไม่อยากภาวนาหรือลืมภาวนาไป แต่ใจไม่ไปฟุ้งคิดเรื่องอื่น อาการอย่างใดอย่างหนึ่งเราก็ไม่ต้องย้อนกลับมาภาวนาใหม่ เพราะว่าใจตอนนั้นปรารถนาอยากจะดูอย่างเดียว อยากจะนั่งอย่างเดียว เราก็นั่งตามใจไปก่อนทีเดียวใจจะตามเรา ก็หยุดก็นิ่งไป ดูไป แล้วจะถูกส่วนเอง

เข้าถึงธรรมต้องสบาย

ถูกส่วนใครจะทำให้ถูกไม่ได้ ต้องถูกเอง จะไปกิน กว๋ยเตี่ยว กินเต้าฮวย เจากว๋ยอะไร แล้วให้ใจถูกส่วน มันก็ไม่ถูกส่วน ถึงเวลาจะถูกส่วน มันถูกเอง จะไปบังคับแคไหน มันก็ไม่ถูกส่วน จะไปบีบไปเค้นก็ไม่ได้ จะระวังตัวแคไหนก็ไม่ได้ ต้องเพลินๆ สบายๆ

แปลงนะลูกนะ การจะเข้าถึงธรรมภายในต้องสบาย จะได้โลภียทรัพย์ หรืออริยทรัพย์ ทรัพย์ภายนอกภายใน เหมือนๆ กัน คือ ต้องสบายใจ พอสบายเดี๋ยวก็จะชัดขึ้นมา **หลักมันอยู่ตรงนี้** เป็นเคล็ดลับ เทคนิคก็ได้ กลเม็ดก็ได้ วิธีการก็ได้ โนฮาว (know-how) ก็ได้ จะเรียกอะไรก็แล้วแต่ ต้องทำอย่างนี้ ต้องสบาย

วันพระพุทเจ้าบรรลุมรรค

ถ้าลำบากผิดวิธีนะลูกนะ ลำบากนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทำมาแล้ว บำเพ็ญทุกรกิริยา บีบเค้นตัวเอง ทรมานตัวเอง ปางตายทีเดียว แล้วก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร นอกจากความทุกข์ ทรมาน เสียเวลา เสียอารมณ์

วันที่พระองค์จะบรรลุมรรคผลนิพพาน ตรัสรู้อนัตตาสัมมาสัมโพธิญาณ วันนั้นท่านสบายๆ นะลูกนะ

วันนั้น นางสุชาดานำอาหารคือข้าวมธุปายาสที่เตรียมอย่างดีจะเอามาบูชาญเฑวดา เป็นอาหารที่เตรียมไว้ให้เหมาะสมสำหรับเทวดาตามความเข้าใจของตัว คือปรุงอย่างประณีตกว่ามนุษย์ทั่วๆ ไป ใส่ถาดทองมาเลย มาเจอพระมหาบุรุษนั่งอยู่โคนไม้ เข้าไปน้อมถวายท่านทั้งถาดเลย ท่านแบ่งเป็น ๔๙ ก้อน ก้อนละคำ เสวยอย่างสบายอกสบายใจ

อาหารก็รสเลิศอร่อยที่สุด เสวยเสร็จแล้วก็ไปสงสนานพระวรกาย ล้างเนื้อล้างตัว ล้างปาก ล้างหน้า ล้างตาให้สดชื่นในแม่น้ำ ภายหลังสบาย ใจก็เบิกบาน เสี่ยงสัจยอธิษฐานอีกว่า วันนี้หากจะได้ตรัสรู้หลุดตรัสมาสัมผัสโพธิญาณ ให้ถาดทองนี้ลอยทวนกระแส น้ำที่เชื่อมกราก ถาดทองก็ลอยทวนน้ำไปด้วยอานุภาพแห่งบารมีธรรมของท่านที่มารวมประชุมกันในวันนั้น

ยิ่งเห็นอย่างนั้นแล้วก็ยิ่งสบายใจ กระแสน้ำเชื่อมกรากอย่างนี้ เรายังต้องใช้กำลังมากที่จะทวนกระแสไปได้ แต่ถาดไม่ต้องใช้กำลังเลย ลอยทวนน้ำได้ เห็นแล้วปลื้ม สบายอกสบายใจ

มานั่งสมาธิที่โคนไม้พระศรีมหาโพธิ์ แม้จะมีมารมาผจญ ก็สู้กับพญามารด้วยใจที่สบาย ไม่ได้ปรี๊ดกว่ามารจะยกทัพมามากแค่ไหน ใจท่านก็เฉยๆ อยู่ในบุญ นึกถึงบุญบารมี ๓๐ ทัศ ความดีที่ท่านทำมา ไม่ได้นึกถึงกองทัพช้าง กองทัพม้า กองทัพเดินเท้าที่จะมาต่อสู้อย่างไร

ทำใจสบายๆ นึกถึงบุญ พอนึกถึงบุญแล้วใจจะสบาย นึกถึง
बारमी บุญबारमीก็ขยายออกมาคลุมรอบตัว สว่างโพล่ง ใจสบายๆ
มองดูพญามารมาเล่นลิเก ดูไปเพลินๆ จนกระทั่งพญามารหมด
อารมณ์กลับไป เพราะทำความสะอึกหรือทำให้กลุ่มอกกลุ่มใจไม่ได้
เลยเก็บความกลุ้มไว้เสียเอง

ส่วนพระมหาบุรุษก็สบายๆ นั่งหยุดกับนิ่งไปเรื่อยๆ ถอดกาย
ออกเป็นชั้นๆ ไปเลย

ถอดกายมนุษย์หยาบ เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด

ถอดกายมนุษย์ละเอียด เข้าถึงกายทิพย์

ถอดกายทิพย์ เข้าถึงกายรูปพรหม

ถอดกายรูปพรหม เข้าถึงกายอรูปพรหม

ถอดกายอรูปพรหม เข้าถึงกายธรรม

พอถึงกายธรรมพระโสดาบันในยามตื่น เห็นเข้า อุทานเลย
ใครเห็นก็ต้องอุทาน แม้แต่พวกเราเห็นก็ต้องอุทาน โอโห พุทโธ
คล้ายๆ กับว่า อื้อหือ พระพุทธเจ้า กายผู้รู้ กายตรัสรู้ธรรม เป็น
อย่างนี้ งามจริง งามไม่มีที่ติเลย สไย่ยิ่งกว่าเพชร โอโห พุทโธ ก็
มองเพลินๆ ในกลาง ดวงธรรมรัตน์ผุด โอโห ธัมโม ธรรมรัตน์
เป็นอย่างนี้ มองไปในกลางธรรมรัตน์ ธรรมกายละเอียดผุดขึ้น
มาอีกแล้ว โอโห สังฆะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นอย่างนี้
ใจเบิกบาน สบาย

เห็นไหม สบายกันตั้งแต่ต้นเลย ลองถอดกายได้ก็สบาย
แหละ กายก็สบาย ใจก็สบาย และยังเห็นกายในกายเข้าไปอย่างนี้
ก็ยิ่งสบายอกสบายใจ

พอถึงกายธรรมก็มองต่อไป อโห พุทโธ อโห ธัมโม อโห
สังโฆ มองเรื่อยไปเลย หยุดอุทานเป็นระยะๆ ไป

กระทั่งยามสุดท้าย บรรลุพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ
บรรลุกายธรรมอรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้า กายโตใหญ่ทีเดียว กิเลส
หมดเลย ไม่ใช่ตัดกิเลสนะ แต่เป็นการขจัดกิเลสเกลี้ยงแบบสิ้น
เชื้อไม่เหลือเศษ คือ กิเลสไม่มีหลงเหลือเลยในทุกกาย ทั้งกาย
มนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู
กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระ
อนาคามี กายธรรมพระอรหัตมรรค เกลี้ยงไปเลย ไม่มีเลย

กิเลสนี้มันมีตัว มีลักษณะ ขจัดเสียเกลี้ยงเลย ที่มันจะเอา
ภพ ๓ เข้ามาครอบให้ตรึงอยู่นี้ ไม่มี เห็นเลยว่า หลุดพ้นจาก Law
of Kamma กฎแห่งกรรม หลุดเลย พ้นจากไตรลักษณ์ด้วย เห็น
ไตรลักษณ์ เห็นผังไตรลักษณ์ว่าเป็นอย่างไร ลักษณะไตรลักษณ์
มันอีกอย่างหนึ่ง เป็นลักษณะที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา แต่
ผังที่เขาบังคับให้เป็นอย่างนี้ เห็นเลย หลุดด้วย หลุดยังไม่พอ เก็บ
หมดเสียอีก เกลี้ยงไปเลย แวบ ด้วยอรหัตมรรค มันแวบหายไป
เลย สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ คือ อย่างเราเผ่าถ่านยังมีเศษขี้เถ้า แต่
นี้ไม่มีเศษเลย แวบเกลี้ยงไปเลย หมดไปเลย ผังที่เอากฎแห่งกรรม
มาบังคับ เห็นลักษณะผังเลย อ้อ ลักษณะผังเป็นอย่างนี้ บังคับ

ให้วนไปเวียนมาอยู่ในวัฏสงสาร เกิดเป็นนั่นเป็นนี่ เกิดมาแล้วก็ บังคับให้สร้างกรรม แล้วก็มีการเวียนกันไปเวียนกันมา เดียว ก็ไปที่สูง เดียวก็ไปสุดติ เดียวก็ไปทุกติ วนกันอยู่อย่างนั้น เห็น ตลอดหมด

ผังนี้บังคับพระมหาบุรุษไม่ได้แล้ว เพราะท่านตรัสรู้อนุตร- สัมมาสัมโพธิญาณแล้ว กายธรรมอรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้า สว่างเจิดจ้า สุกใสเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระมหาบุรุษ มีความสุข มาก เขาเรียกว่า วิมุตติสุข คือ หลุดพ้นจากผังมาได้ ความสุข ขยาย ไม่มีขอบเขต ไม่มีที่แคบ

อย่างสุขด้วยกาม ผังของกามบังคับให้สุขประเดี๋ยวประด๋าว แล้วก็มีปัญหาตามมา มี side effect มีผลข้างเคียง สุขไม่จริง จะ เกิดเป็นมนุษย์ชั้นสูงหรือชั้นไหนก็แล้วแต่ ก็ขึ้นแหละ เป็นเทวดาก็ เป็นแล้ว รูปพรหมหรือรูปพรหมก็เป็นแล้ว เว้นแต่ปัญจสุทธาวาส ไม่ได้เป็น เพราะว่าพรหมชั้นนี้เป็นพระอนาคามี นอกนั้นเป็นกัน มาเยอะแยะแล้ว ในภพ ๓ มันมีข้อจำกัด เห็นด้วยธัมมจักขุของ กายอรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้า กายธรรมกายนี้แหละ

เห็นไหม เกิดเป็นอะไรมันก็มีข้อจำกัด แล้วมันไม่เที่ยง แม้ เป็นภวคคพรหม คือ พรหมชั้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ สูงที่สุดในภพ ๓ อ้าว หล่นวูปไปอีกแล้ว พอหมดกำลังของเนวสัญญานา- สัญญายตนะ อรูปฌานสมาบัติ หล่นตุ๋บลงไปอีกแล้ว เกิดเป็น มนุษย์โดนกิเลสบังคับอีกให้สร้างกรรมแล้วก็มีการ วนกันไปวน กันมา ท่านเห็นตลอดเลย

วิมุตติสุข

ที่นี้พอหลุดได้ก็เป็นอิสระ วิมุตติสุข คือ สุขที่ไม่มีขอบเขต เพราะไม่ได้อยู่ในที่คุมขังแล้ว ขยาย เป็นสุขที่ไม่มีประมาณ

มนุษย์ไม่รู้จักรอก วิมุตติสุข เทวดาก็ไม่รู้จัก จะไปเกิดเป็น ท้าวมหาราชทั้ง ๔ ก็ไม่รู้จัก จะไปเกิดเป็นพระอินทร์ก็ไม่รู้จัก เป็น ท้าวยามา ท้าวสันดุสิต นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี รูปพรหม อรูปพรหม ไม่รู้จักเลยวิมุตติสุข จะรู้จักได้ต้องกายธรรมอรหัต ขึ้นไป อรหัตผล ยิ่งเป็นกายธรรมอรหัตสัมมาสัมพุทธเจ้า ถึงจะ เข้าใจว่าวิมุตติสุขเป็นอย่างนี้ มันสุขจริงๆ หลุดแล้ว ล่อนแล้ว เปลือกกับเนื้อไม่ติดกันเหมือนมะขามล่อนๆ เหมือนเงาะล่อนๆ เนื้อไปทาง เปลือกไปทาง ใจล่อนจากกิเลสที่ไม่เหลือเศษแล้ว มีแต่ความบริสุทธิ์สว่างไสว นี่แผนผังชีวิตเป็นอย่างนี้นะลูกนะ

กายมนุษย์หยาบสำคัญมาก

การปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน เราต้อง ทำให้ได้ เป็นกิจสำคัญที่สุดที่เกิดมาเป็นมนุษย์แต่ละชาติ เป็น เทวดา รูปพรหม อรูปพรหม ทำไม่แรงเท่ากายมนุษย์ กายมนุษย์ มันแรง แต่ว่านั่งแล้วเมื่อย มันไม่ค่อยม่วน เพราะมีเรื่องที่จะต้อง ให้คิด มันต้องคิด ต้องพูด ต้องทำสารพัด แต่ว่าแรงกว่ากาย ละเอียด เหมือนปูที่มีกระดองดีกว่าปูที่ไม่มีกระดอง ปูนิ่มแข็งแรง สู้ปูมีกระดองไม่ได้

ตอนนี้เรามาเป็นกายมนุษย์แล้ว มีความพร้อม แข็งแรงทุกอย่าง เหลือแต่ความเพียรแล้วก็ทำให้ถูกหลักวิชา เดี่ยวเราก็จะเข้าถึงได้ ตอนนี้เราจับหลักได้แล้วว่า ต้องหยุดกับนิ่งอย่างสบายๆ ยิ่งสบายก็ยิ่งหยุด ยิ่งหยุด ยิ่งนิ่ง ก็ยิ่งสบาย มันเกือกกูลกันนะลูกนะ สบายมาก่อน ยิ่งสบายก็ยิ่งหยุด พอยิ่งหยุดในหยุด ก็ยิ่งสบาย เกือกกูลกัน

ตอนนี้เริ่มต้นอย่างสบาย เรื่องทุกข์ๆ ร้อนๆ ดึงออกไปเสียอย่าไปเอามาใส่ให้มันรกรุงรังในใจ เราเกิดมาเพื่อแสวงหาความสุข หาความสบายเท่านั้น เรามานึกถึงความสบายดีกว่า ด้วยการหยุดกับนิ่ง **ทำเฉยๆ เดี่ยวอารมณ์สบายจะมาเอง ทำเฉยๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับความทุกข์ เครื่องกังวล ปัญหาที่เราเคยเจอ มนุษย์พันธุ์ต่างดาวที่พูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง ทำเหมือนกับเราไม่เคยเจอ ทำราวกับผู้นิรทุกข์ ทำนิ่งๆ เฉยๆ ดูพระในวัดที่ปรากฏบนจอ จำ ดู ให้ใจสบายๆ ดูไปเรื่อยๆ นะลูกนะ เข้าใจอย่างนี้ดีแล้ว ต่อจากนี้ไป ต่างคนต่างดูกันไปเรื่อยๆ ฝึกหยุดฝึกนิ่งให้ดีขึ้น**

ให้ลูกทุกคนสมหวังตั้งใจในการเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวเองเข้านี้เลยทุกๆ คนนะลูกนะ ต่างคนต่างนั่งทำกันไปเงียบๆ นะ

หลวงพ่อรัญมขโย

ความรู้อะไรโลกขาดไปเธอรู้ไหม
ธรรมกายเฝ้าหายไประวากับฝัน
พญามารกลัวรู้ทันเลยขวางกัน
ปิดเป็นชั้นชั้นชั้นชั้นนับชั้นไม่ถ้วนเลย
จนกระทั่งหลวงปู่ลงมาเกิด
ห่มชีปะขาวเปิดหนทางด้วยหยุดนิ่งเฉย
มารสะดุ้งทั้งภพรบกันเลย
อย่างที่เคยรบกันมาเวลานาน
เวลานี้ไม่มีใครแพ้ชนะ
แต่ธรรมะต้องชนะเหมือนคำขาน
แม้จะรบกันต่อไปชั่วกัปกาล
ก็จะขอปราบมารจนสูญพันธุ์

ตะวันธรรม

